
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=47435>

ავტორი: ღანაე...

ჟანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2011-04-03 12:41:34

ქ უ ლ ი ე ნ...

„How I wish, how I wish you were here... ”

მზის ამოსვლამდე მიყვარხარ ქულიენ!

აქ თოვლიც კი შენია..

ისევ „მარმოგანის მუზეუმში“:

_ ჩაის ხომ არ ინებებთ მადმუაზელ?

_ აჯობებს მითხრათ, რაიმე სიცოცხლის შესახებ...

_ სიცოცხლე არაა იაფი, არც ფასდაკლებით გაიცემა.

შემომნაგრებიხარ ქულიენ..

და თან როგორ..

და ის, რომ ადამიანის სიკვდილი უფალთან მიახლოებაა და არა სასჯელი შენ ეს ხუთი თითივით იცოდი ქულიენ.. ანდა ის, რომ ჩვენს მწვანე ჩაის ლიმნისა და პიგნის გემო აქვს და მზე ისევ იცვამს დრუიდის ფორმას, სასმელს გიმზადებს და მერე ერთად ცეკვავთ „როკენ როლს“..

ეს ცხოვრებაა ქულიენ?

გახსოვს?

ერთხელ ღმერთიც გვიყვარდა, ჩემი და შენი ღმერთი და ვლოცულობდით, მერე ის ჯადოსნური სიტყვებით დაგაგავიწყდა...

შენ უკრავდი, მღეროდი, გალობდი და ეს ყველაფერი შენი სულიდან მოდიოდა ქულიენ..

_ რას ხედავენ ანგელოზები მზის ამოსვლისას მადმუაზელ?_ მეკითხებოდი ყოველ შებინდებისას.

_ სიცოცხლეს ქულიენ... სიცოცხლეს ხედავენ !

მერე თოვლიც მოვიდა..

იცის? ყველაზე მეტად ქუჩაში სიარული და იმ ბილბორდების თვალიერება მიყვარდა ფერად-ფერადი „ბიგ მაკების“ რეკლამები რომ იყო. მე მაშინ ვხვდებოდი, ადამიანს როცა შია ან სწყურია მხოლოდ მაშინ ახსენდება ის გრძელთმიანი, რომელიც სულ იღიმება და სიკეთის სუნი აქვს..

აი ის, ყოველ ღამე ჩვენთან რომ მოდიოდა, შუბლზე გვკოცნიდა და...

მე არ მშია ქულიენ ...

. . . .

შენ მღერი,

გაუცხოებული კლიშეებით ავსებ ხალხს, გენიალურად გთვლიან და სულ ვერავინ ხვდება შენს სიმარტივეს..

ერთიანად მიყვარდი და მძულდი კიდევ ქულიენ..

არაღვთიური თანხვედრა იყო შენსა და ჩემში..

. . . .

_ ხომ არ მოიწყინეთ მადმუაზელ?

_ არა ქულიენ მე წასვლა მინდა.

_ რატომ?

_ როცა იგრძნობ რომ დაგივიწყეს უნდა წახვიდე..

. . . .

ჰგავს სახარებას ისე ღრმად ღღეს შენი აზრი ქულიენ. და მხოლოდ ღმერთმა იცის, უკვე მერამდენე მამალი ყივის და შენ კი არ ჩანხარ...

„ მიყვარხარ" ყველაზე დაგვიანებული სიგყვამ ამქვეყნად ქულიენ.. შენ კი ეს სწორედ მაშინ მითხარი, როცა შენი გრძელთმიანი ღმერთები კელლიდან ჩამოხსენი, ათეისტი გახდი, შემდეგ აგნოსტიკი და მერე ბერად წასულას აპირებდი მახსოვს...

.

– მე დავისჯები მადმუაზელ.

– რაგომ ქულიენ?

– ის გრძელთმიანი დამსჯის, ყოველ ღამე ჩვენს ფიქრებს თავსახურს რომ ხდის და ყველაფერს იგებს.

– მიზეზი?

– დღესაც შენფერი თვალეები ჰქონდა წმინდა მარიამს...

მერე?

მერე აღარაფერი მახსოვს... იმ შავ და პრიალა ყუთში ჩაგსვეს სადაც მოხუცებს ათავსებენ ხოლმე, მერე დიდი თოკებით ღრმად გაჭრილ მიწაში ჩაგიშვეს და ყველა გიროდა...

მე არა ქულიენ..

შენ მეუბნებოდი ცრემლები იმდენად წმინდაა ყველას არ აქვს უფლება იგროსო და მეც ჩუნად

ვიდექი..

მერე ისევ თეთრებში ჩაცმულებმა წამიყვანეს, დიდი თეთრი პერანგი ჩამაცვეს და ოთახში გამომკეცეს, ოღონდ ესენი იმ გრძელთმიანს არ ჰგავდნენ ჩვენ რომ გვიყვარს ყველაზე მეტად...

მუსიკაზეც კი...

შენს სიცოცხლესაც ფასი ჰქონდა, ფულზე რომ არ იყიდება და მხოლოდ რომ გრძნობ იმისი, ქულიენ...

.

გუშინაც ვნახე

ჩემზე ლამაზი თეთრი კვართი ეცვა, თმები უფრო ჩამოეშალა, საოცრად თბილი იყო, ბავშვური და ვარსაწფილის სუნი მოიგანა..

იესო მქვიაო

თავისთან მიყვავდი...

მე ვხედავ მზეს, ქულიენ....